

Společenství „věřících“

Chápeme-li správně „víru“ jako životní (i myšlenkovou) orientaci a aktivitu, je zřejmé, že společenství těch, kdo jsou v životě i v myšlení orientováni vírou, nemůže být ztotožněno s žádnou existující (tj. lidsky organizující a organizovanou) církví, nýbrž leda s „církví neviditelnou“. Hranice této církve nemohou (a nesmí) být identifikovány s žádným typem lidské organizace, ale probíhají napříč konfesím i církevním sdružením všeho typu, a to znamená, že sahají (přínejmenším mohou sahat) i za hranice a mimo působnost všech církví a církevních i náboženských spolků i společenství. Víru nelze kontrolovat, měřit, vážit ani posuzovat přímo a zvenčí, nýbrž lze na ni pouze usuzovat na základě jejích „plodů“, na základě – řečeno s Ježíšem – „ovoce víry“. A víru také nelze nikdy definovat jako něco určitého a pevného, protože víra je živá, je stále v pohybu a ve vývoji, víra roste a zmáhá se, anebo zase naopak menší a krčí se a upadá do malověrnosti a do nevěry. Víra také může churavět a slábnout tam, kde už nemáme dost sil, tj. nikoli z nedověry nebo malé víry, ale třeba že máme nějaký hendicap, třeba už jsme staří. A pak přechází víra v naději, že to všechno nezáleží jen na nás, ale že tu vždycky budou další, noví a mladší lidé víry, kteří ty úkoly, na které už sami nestačíme, převezmou a ponесou dál, aby je sami plnili a aby je pak zase dál předávali dalším generacím a pokolením. Víra není ni jen okamžitého, je pro přítomnost, ale má dějiny, ba ona dějiny a jejich dějinnost dokonce přímo zakládá.

(Písek, 070319-2.)